

Szentmártoni János

Ripolus ébredése

*Minden ébredésed utcasarkán,
mint rongyokba csavart pokrócállat,
ott szuszog álruhás emberképed,
s kidug a fénybe egy zománcos tálát.*

*Míg pokrócából kikel a lárva,
játszik a napfény a zománcos tálon;
nincs szíved, időd, hogy agyonüssed,
csak imádkozol: hazataláljon.*

Láz

*A gondolatban elröppent egy gondolat,
a kiskanálban megkoccant egy kiskanál,
valami szorongatni kezdi torkodat,
ifjú kobold tál kamillánál inhalál.*

*Nem tudtam, hogy mostanában így megy ez,
mert tegnap még nem volt ilyen egyszerű,
nem tudtam, hogy évek múlva itt lehetsz,
te kurta álom, fényekbe szótt életű:*

*sarokba tolt széken ülsz és félhomály,
diktálod az első két sort mantraként,
kezedben víz gyöngyöz, csillog fél pohár,
szempilláidon angyalok kavarta kék.*

*Fölriadok, te zizegve szétperesz,
s bennem csak az első két sor üt tanyát,
hogy mi volt a vers, nem tudom, fényeresz,
mely belém csak a hiányát folyatta át.*

*Ifjú kobold tál kamillánál inhalál,
valami szorongatni kezdi torkodat,
a gondolatból kiröppen egy kiskanál,
a kiskanálon elgörbül egy gondolat.*

Az első ballada

Álmomban még élém lobban, lengedez
a gyerekkor ajtaján felejtett függöny,
apám vércseppjei sötétlenek rajta –
huszonkét év se volt elég, hogy tisztára
mossa bennem a felejtés ágnesasszonya.
Anyám tűzpiros körmei fakasztották
a gyöngyöket, mik ottragadtak a gyerekkor
függönyén, mikor a gyilkost elengedte
a shakespeare-i téboly, kitisztult benne
az ég, s leszegett fejjel, zokogva
elindult letölteni méltó büntetését.
„Bocsáss meg, bocsáss meg, bocsáss meg...”
– vonyította, mikor évekkel később
kivert kutyaként lerogyott elébem,
s míg térdeimet átkarolva bögött,
könnyeimen át is jól láttam feketerigómat,
amint fiókáit eteti, a megdermedt családot,
a kapuban ácsorgó Zolit, haveromat,
akit focival kezében megállított e pillanat,
hogy a tavasz már nem a régi:
kilopták belőle az aranyesők illatát,
hogy hiába gyerek még az, aki most
a hinta előtt áll – bezárul,
mint egy vaspáncél biztonsági ajtó,
kint hagyva rigót, tavaszt, meséket...
Hasztalan próbálom azóta is
kifeszegetni onnét, hogy megmutogassam neki,
elhitessem vele ismét a megváltozott világot;
hogy bújjon elő, érezni, látni,
nagyokat szippantgatni az aranyesők illatából
vagy a viharok előtti borzongás esőszagából,
hogy vegye tenyerébe rigója ük-ük-ük...ükunokáit,
hisz az ilyesmiben nélküle én csak fabáb vagyok
– hajthatatlan, nem tud nekem megbocsátani...
amiért leéltem helyette az életét...
amiért egyáltalán élni voltam képes.